

Harangszó

A KIRÁLYHÁGÓMELLÉKI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA • 2012. ÁPRILIS XXIII. ÉVFOLYAM 7. SZÁM

Örök életünk van

Székely Bertalan: Golgota

Nagypéntek és húsvét történései mindnyájunkat eligazítanak a halál és élet kérdésében. Sok tévhit, megannyi félelem és reménytelenség szerte foszlik, ha komolyan vesszük Urunk szavait: „Bizony, bizony mondom néktek, hogy aki az én beszédeimet hallja, és hisz annak, aki engem elbocsátott, örök élete van, és nem megy a kárhozatra, hanem átlament a halálból az életre.” (Jn 5,24)

Jézus szerint tehát az örök élet nem a halál után kezdődik, hanem már itt a földön. „Akié a Fiú, azé az élet, akiben nincs meg az Isten Fia, az élet sincs meg abban.” (1Jn 5,12) Következésképpen az, aki nem hisz Jézusban, az már a halálban van. Ebből a halálból, az Isten nélküli életből viszont csak itt a földi életben lehet a másikba átmenni, ez pedig csak a Jézus Krisztussal való közösségben lehetséges. Ő meghalt és feltámadott értünk, hogy nekünk örök életet adjon.

S mit tesz a mai ember? Javíthatja, foltozhatja életkörülményeit, építi a karrierjét, miközben önmaga leépül, kimerül, sodródik. Azonban a Feltámadott Krisztusra figyelve az egyéni és közösségi élet minden területe új megvilágításba, új összefüggésbe kerül. Mellette, Vele megtanuljuk, újra tanuljuk életünket az örökkévalóság távlatába helyezni.

Az Ő feltámadására nézve beszéltek eleink szeretteiktől való búcsúzásukkor a boldog

feltámadásról, vallották meg hitüket a boldog feltámadás reménye alatt (A.B.F.R.A.). „Hiszem a test feltámadását és az örök életet” –, hangozzék most is e diadalmas hit a húsvéti úrvacsorázásunk előtti hitvallásban!

Sokan apostoli hitvallásunk eme tételét hiszik legkevésbé. Miért? Nem mernek, nem merünk szembenézni a halál tényével. Gyakran még halálos beteggel beszélgetve sem merjük megemlíteni a halál lehetőségét. Vértessük fel magunkat azzal a hittel, hogy a halál alkalmával levetett nyomorúságos testünket Jézus átváltoztatja, átalakítja, dicsőséges testté teszi. Ő az, „aki az Ő dicsőséges testéhez hasonlóvá változtatja a mi nyomorúságos testünket.” (Fil 3,21)

Hiszed-e ezt? A test feltámadásával kapcsolatosan nem azt mondjuk, hogy értem, vagy már tudom, vagy éppen érzem, hanem: hiszem. A „hogyan” kérdése Isten dolga. Ha hisszük, hogy Jézus feltámadott, akkor higgyük azt is, hogy a mi jövőd feltámadásunknak is ez a záloga, ereje, mozgatója és kezdete.

Éppen ezért húsvét ünnepén ne az „együnk-igyunk, vigadjunk” módon „ünnepeljünk”, hanem figyeljünk a Feltámadott szavaira. Engedjük, hogy ma is szívünkre beszéljen – mint Kleofással és a másik tanítvánnyal tette az emmausi úton –, és megújult örömmel és erővel fogjuk majd egymásnak is hirdetni: Ő él!

SEBESTYÉN LÁSZLÓ EDE

ÜNNEPI PÁSZTORLEVÉL Előttetek megy

Olykor hasznos dolog tudatosan ellenőriznünk a megtett utat, valamint az elénk tárukozó kilátást. A honnan-merre, a miként-hogyan, a kudarc-siker, a múlt és jövő tapasztalatai és tervei között jó felismerni az eligazító bizonyosságot, a megnyugtató döntést.

Önvizsgálatunkhoz a húsvéti sír mellett megszólaló, evangéliumot hirdető angyal szavait hívjuk segítségül. „És menjetek gyorsan, és mondjátok meg az ő tanítványainak, hogy feltámadott a halálból; és előttetek megy Galileába; ott meglátjátok őt...” (Mt 28,7) Krisztus feltámadása lett az a megkerülhetetlen, ugyanakkor régen óhajtott határállomás, ahonnan vissza és előre kitűnő kép tárulkozik fel az övéi előtt. Az evangéliumot megértő asszonyok futva teljesítik a hírhozó angyal utasítását. Nem a közelmúlt félelme készíteti sietségre őket, hanem a feltámadott Krisztusról szóló ígért: „előttetek megy!” Krisztus feltámadott és azonnal munkába állt! Nem emészette az asszonyokat lépésfékező közömbösség, mert emlékeztek arra, hogy mit jelent az, ha Isten mutatja az utat. Éppen a karácsonyi esemény kapcsán, a keleti bölcsek látogatása alkalmával említi meg az evangélista, hogy „a csillag, amelyet napkeleten láttak meg, előttük megy vala mind addig, amíg odaérvén, megállta a hely fölött, ahol a gyermek vala.” (Mt 2,9) Aki akkor előttük volt, az jár most elől! Aki a Messiás járszlához vezetett, az irányít most.

A feltámadás eseményének első óráiban kevésbé, de később annál több alkalom adódott annak megállapítására, hogy milyen eredmény származott Isten akaratának hűségese és engedelmes követése nyomán. Ugyanigy az engedetlenség gyümölcstelen jegyzéke is könnyen összeállítható. Az angyal sürgető útmutatása önmagában kevés lett volna az asszonyoknak, ha azok a szenvedés napjai előtt nem tapasztalták volna meg a szeretet, a jóság, az erő működő, éppen ezért mindig kívánatos jelenlétét. Ők most a múlt eseményeiből szerzett tapasztalatokkal, az evangéliumhirdető angyal buzdítása által „szófogadó”, Ige-követő hívívők lesznek. Ezáltal mehetnek és mondhatják a legcsodálatosabb tudósítást, hogy Krisztus feltámadott!

A feltámadás megtörténte bár felülmúlhatatlan csoda, mégsem maradhat meg véleménymegosztó, vitaképző mozzanatként. Az embernek nem a feltámadásról alkotott elképzelése a döntő, hanem az általa meg-

CSÜRY ISTVÁN püspök

FOLYTATÁSA A 2. OLDALON

„Jézus Krisztus feltámadott a halálból.” (2Tim 2,8) „Áldott húsvétot!”

„...eljöve Jézus és megállta a közepén és monda nékik: Békesség néktek!” Jn 20,19

Minden évben, melyik a legnagyobb keresztény ünnepünk? Hajlamosak vagyunk arra, hogy a karácsonyt tartsuk legnagyobb ünnepünknek, amikor Isten eljött a földre. A pünkösd, amikor eljött a Szentlélek, a húsvét utáni ötvenedik napon, az sem a legnagyobb ünnepünk, noha sok neoprotestáns hirdeti. Legnagyobb ünnepünk a vasárnap, a sátoros ünnepek között a húsvét, mivel ekkor emlékezünk arra, hogy az Atya feltámasztotta Fiát, Jézust, a halálból. Minden vasárnap ünnepnap, mivel Jézus feltámasztását ünnepeljük, húsvét a legnagyobb ünnepünk, mert emlékezünk Jézus feltámasztására.

Mi a húsvét tartalma? Krisztus szavaival: Békesség néktek! Két világháború van mögöttünk mérhetetlen pusztítással, azután egy csomó békeszerződés. Népszövetséget alapítottak népek Európában, a nagyvilágban, aztán nemzetek szövetségét, kimondottan a béke védelmére. Csatlakoztunk az Unióhoz, a NATO-hoz, mégis mit tapasztalunk? Nincs béke és nincs békesség sem az emberek, sem a népek szívében. Ha nem fegyverrel, tankokkal, de bankokkal és a zsarolás fegyverével, a hitel, a pénz fegyverével harcolnak nagyhatalmak egymással, a nagyok a kicsi népekkel, eladósított nemzetekkel. Nem a piros vér folyik már, hanem „hideg háború”, vértelen harc, ám ebben is van „elvézés”, elvérzik a lélek, elvérzik az emberi méltóság, elvérzik az igaz, őszinte szeretet, a jó rend.

Bele kell hallgatni a híradásokba, mindig csak pusztításokról, hallunk, látunk... Egyszerre több helyen is ég a föld és nem lehet eloltani a tüzet. Senki sem akarja a háborút, a pusztítást, mégis kitör, mégis pusztít. Van egy német regény: Város a folyón túl. Arról szól, hogy a világon már csak két üzem létezik, az emberiség egyik fele az egyikben, másik fele a másikban dolgozik. Az egyik gyárban műkövet gyártanak. Mikor ez kész, átszállítják a másik üzembe, ott megőrlik és visszaszállítják az első gyárba, hogy legyen nyersanyaga. Ez történik a világban. Roppant befektetéssel, lázas munkával építjük városainkat, termeljük civilizációnkat s amikor készen van, megindítjuk a háborút és elpusztítjuk mindazt, amit építettünk. Egyik kezünk épít, a másik ugyanazt lerombolja...

Ha figyeltünk már kisgyermeket, láttuk ahogyan kiságyában nevető arccal szunynyad és árad belőle a béke. Ha figyeltük már a tavaszt, a tavaszi réten sok virág nyílik, játékos szellő hordja illatukat és a kelő napsugár rápermetezi a békét, mi is ilyenkor lelkünkben békességet érzünk. A kertben dolgozó szomszédok néhány percre rá-támaszkodtak a tavaszi nagytakarításban a kerítésre, és kedvesen beszélgettek, akkor áldott békét sugárzott arcuk, találkozásuk. A mi lelkünk is békességesebb lett. Az ün-

A LÉLEK CSENDJE

A békesség ünnepe

nepnap, amikor a város, a falu felett úszik a harangszó és szétteríti a békét, amikor vasárnap délután a családban az imáé és a pihenése a főszerep, mennyire békesség járja át a szíveket, az életeket. De elszáll a békesség ott, ahol megszólal a sziréna, ahol elsötétedik az ég, ahol dörögnek a fegyverek, ahol robbannak a bombák, s maradnak az üszkös romok, vér és halál. A világ békéje fegyverszünet két háború között. Ám a fegyverszünet nem igazi békesség, a világ békéje sem békesség, a fegyverroportól nélküli színháború és gyűlölködés, vádaskodás és szóbeli kitamadás is háború, harc, nem békesség.

Jézus mondja: Békességet hagyok rátok, az én békémet adom néktek, nem olyant, amilyent a világ adhat. Nem a gazdagok békéjét, akik tele vannak nyugtalansággal, nem az erő békéjét, melyet a fegyverek biztosítanak, nem a hatalom békéjét, mely a terrorra támaszkodik vagy a zsarolásra vagy a megfélemlítésre vagy az uszításra vagy a lejáratásra. Az a békesség, mely a föltámadt

Krisztus sírjából árad, a lélek békéje. Így mondja az apostol: Krisztus békessége uralkodik szívetekben, melyre hívatatok egy testben... Az egyház az új Jeruzsálem, a béke városa, melyet Isten gyermekei számára készített és amely minden képzeletet felülmúl. Ez a lélek békéje Istennel.

Jézus húsvétvasárnap mondta apostolainak: Amint engem küldött az Atya – és miért küldött? Bűnötök bocsátani. Akiknek megbocsátjátok bűneiket, meg lesznek bocsátva. Miért keserű a legtöbb ember lelke, miért ingerült a kedélye és miért nyugtalan a szíve? Mert a bűn ugyan elmúlt, de fullánkja megmaradt, a seb begyógyult, a genny azonban bent maradt. A bűnt elfelejtjük, de kórokozó vírusai tovább lappanganak. A vihar elmúlt, kisütött újra a nap, de a határ le van tarolva.

A feltámadt Krisztus engem is feltámasztott a bűn sírjából. Kezében a húsvéti zászló békességről beszél, lobog a tavaszi szélben és alleluját énekel. Jézus tudta, hogy nem elég a léleknek a bűnbánat, föloldozás is kell. Bizonyosság is kell, hogy az Isten megbocsátott. A bűn, mint valami sírbarlang, sírba zárta életemet, kezek keltenek, melyek elhengerítik a sír bejáratánál lévő követ, Jézus kell személyesen kijelentse: Én néked megbocsátok és visszaadom néked lelki békességedet...

De itt ne állj meg. Ha visszakaptad lelki békédet, add tovább, mert a békességre igyekezők, a békességet teremtk Isten fiai. Ki ne akarna Isten gyermeke lenni? Mondd magadban: Azzal kezdem, hogy ápolom a békét, nem érzékenykedem, és nem sértődöm, nem heccelök és nem izgatok másokat, lemondok arról, hogy enyém legyen az utolsó szó, csak hogy viszály ne támadjon...

Tavaszi van, tavaszi szelek fújnak. A Szentlélek ereje által lesz benned tapintat, szeretet, türelem békülni és békíteni, Istennel és egymással. Húsvét a békesség ünnepe, legnagyobb ünnepünk.

Sebastiano del Piombo: Krisztus a Kálváriára

BALÁZSNÉ KISS CSILLA

ÜNNEPI PÁSZTORLEVÉL

FOLYTATÁS AZ 1. OLDALRÓL

nyilvánuló viszontválasz. Nem hiába kapják az asszonyok és a tanítványok kész programként a következő lépésre a meghívást, azaz *előttetek megy*, tehát kövessétek, *ott meglátjátok*, tehát ne tévesszék el többé szemetek elől! A feltámadt Krisztus nem okoskodó, oka nincseleméleteket szövögető társaságot gyűjt, hanem lendületesen útra kelő, egyenesen célra tekintő gyülekezetet tart karjai között.

A honnan-merre napi kérdéseire nekünk is félreérthetetlenül meghatározza a választ, amikor az Általa kijelölt egyetlen Ő utána követhető

ösvényre hív, amelynek nincs párhuzamosa, sem letérője vagy hasonmása.

A hogyan-miként szüntelen visszaköszönő dilemma, addig nem csillapítható, ameddig nem értjük meg, hogy az előttünk járó és követni való jeleit látnunk kell, és figyelemmel kísérni.

A siker-kudarckérdésében állandóan terhelődő ember sohasem találhatja meg lelki egyensúlyát, ha Krisztus nélkül próbál haladni és tájékozódni.

A feltámadt Krisztus Jézus minket vigasztal, bennünket békít, amikor angyalai által megint üzeni: *előttetek megy... meglátjátok Őt!*

A békesség kötelekélve,

Nagyvárad, 2012. február 27.

Isten éltesse, Ilonka néni!

„Ne vess el engem az én vénségemnek idején, mikor elfogy az én erőm, ne hagyj el engem!” (Zsolt 71,9)

A Nagybánya-óvárosi egyházközség diakónia csoportja nagy izgalommal készült a nem mindennapi eseményre február 22-én. Ezen a napon köszöntöttük egyházközségünk legidősebb tagját: **Bredán Ilona** nénit, aki 1912-ben e napon látta meg a napvilágot a Zsil völgyében.

Születésének 100. évfordulóján **Bakné Major Enikő** lelkipásztorunkkal együtt a csoport néhány tagja meglátogatta Ilonka nénit, aki leányával és vejével él együtt. Nagy öröm volt számomra, hogy felismert és tudta, hogy már jártam nála.

A virágcsokor és a születésnap ajándék átadása után elbeszélgettünk a családdal, az ünnepelttel, aki korát meghazudtolva vett

A száz éves Bredán Ilonát köszöntötték a gyülekezetéből érkezett vendégek

részt a társalgásban. Megtudtuk, hogy fiatalkorában köztisztviselőként dolgozott a városházán, nagyon szeretett sétálni, kirándulni. Rendkívül szerette a virágokat amiket, szerinte nem szabad leszedni, csak

nézni és beszívni azok illatát. Figyelemmel követte lelkipásztorunk lelki ajándékát, a Zsolt 71,6-9 verseit.

Nagy meglepetés volt számunkra, hogy az Ige olvasása után Ilonka néni elkérte a Bibliát és szemüveg nélkül, a nagyobb betűkkel írott szavakat folyékonyan el tudta olvasni.

Mónika, a leánya, féltő gonddal és szeretettel ápolja édesanyját, türelemmel válaszol a kérdéseire és teljesíti kívánságait. Látogatásunk végéhez közeledve lelkipásztorunk könyörgő imában köszönetét és halálját fejezte ki Istennek, hogy ilyen szép kort érhetett meg Ilonka néni kedves családjá körében. A diakónia csoport nevében kérjük a jó Istent, hogy még sokáig tartsa meg körünkben és együtt ünnepezhessük a következő születésnapokat is. Isten éltesse, Ilonka néni!

LAKATOS NELLA presbiter, a diakónia csoport tagja

Feléd kinyújtjuk imára kezünk

Még fülünkben cseng az ének, ahogy Istenünk átölelő szeretetét éreztük sokan – 84 nőtestvérünk, 30 férfi és 44 gyermek –, akik részt vettünk március 4-én Hosszúmezőn, a kultúrházban megszervezett szeretetvendégségen. A nők nemzetközi imanapjáról is megemlékezve **Konrad Ibolya** presbitertestvérünk rövid tájékoztatást olvasott fel malájziai testvéreink életéről. Ezt a beszámolót **Kiss József** szatmárpálfalvai vendégigehirdetőnk szolgálata, s az öt elkísérő ifjúsági együttes, a Csengőszó lelkeket felemelő énekei követték.

Hosszúmezői szeretetvendégség

Az Ige (1Móz 31,22-24.36-45.) üzenetében Lábán, Rákhel és Jákób személyében a mai családok képét vetítette elénk az igehirdető. „Amit megélünk a családban az kivetődik a gyülekezeti életre, az egész társadalomra. Jó volna ha ezek a családi kapcsolatok mindig a békesség és szeretet jegyében zajlanának, de sokszor másképp alakulnak a dolgok. ... A hibák, feszültségek előjönnek. Milyen sokszor gerjedünk mi is haragra, mint Lábán! Idegeskednek a szülők, de a fiatalok is melléfognak. Ahogy Rákhel is hazudik, úgy ferdítjük mi is sokszor az igazságot. Nagyon jellemző

ránk, a magunk kis közösségeiben is, hogy állítjuk a magunk igazát, pedig nagyon sokszor csak féligazságokat tudunk, és nem ismerjük a mellettünk élők fájdalmait, gondjait. Változzunk! Isten jelenlétében van erre esélyünk. Lábán is megváltozott, már gyermekeiként nézett övéire. Egymáshoz ezen túl csak szeretettel, jóindulattal szeretnének közelíteni. Ugyanebben legyen segítségünkre nekünk is a Mindenható Isten!”

Hosszúmezői Református Énekarunk szolgálatában három ének csendült fel: „Zengjük együtt Istenünknek örömmünk dalát” kezdetű ének, aztán a „Súlyos napokban csak Jézusra nézz”, végül pedig a Csiha Kálmán „Téged dicsér” című verse alapján Birtalan József által szerzett himnusz, amit többen hallottunk és megszerettünk, még tavaly a Tokajban megszervezett északeleti reformátusok találkozásán.

A teaszünetben az elmaradhatatlan finom tea mellett szendvicseket és süteményeket fogyaszthattunk, kellemes asztali beszélgetésekkel körítve.

A teadélután második felében vallásórás gyermekeink bibliavasárnap ünnepi műsorát hallgattuk meg. A 25 szavalt és 10 ének közben sok derűs jelenetre is sor került a felszabadultan színpadot betöltő gyermek-sereg részéről, miközben egy-egy bibliai történet elevenedett meg a gyermeki lélek nyelvén.

Hálás köszönetünket fejezzük ki mind azoknak, akik a szervezésben, szolgálatban részt vettek. Külön öröm volt számunkra az is, hogy a teadélutánon a máramarosszigeti nőszövetség is képviseltette magát.

Isten adja, hogy jövőre immáron e rendezvényt úgy szervezhessük meg, hogy az 1943-ban épített református kultúrházunk újra miénk lehessen!

SEBESYÉN LÁSZLÓ EDE

ADY ENDRE

Júdás és Jézus

*Dühöd, lázongó szívtörésem
Golgotai bazaltra véssem.
Krisztus, poétám, szent Alak,
Eladtalak.*

*Enyém volt minden áldomásod,
Én voltam a lelked, a másod,
Megkoszorúztam a fejed,
Szerettelek.*

*S eladtalak, én fejedelmem,
Mert az Élet az én szerelmem,
Mert én is álmodok nagyot:
Költő vagyok.*

*Nem hallgatom zsolttáros ajkad,
Nem kell szép, égi birodalmad.
Selymet, pénzt akar egy leány,
Vár, vár reám.*

*Galád vagyok? Galád az élet.
Bűve miért nincs az Igének?
Vágygal, kinnal miért gyötör
Pénzes gyönyör?*

*Írott kövem dobom a mélybe,
Megreng a Föld sok ezer évre
S késői bűnös, bús szemek
Megértenek.*

Gamáliel

(A 2Kor 5,16-ra hivatkozva, egyes újtestamentumi tudósok szerint az ifjú Saul valószínűleg jelen volt Jézus keresztfeszítésénél.)

Nyikorogva csapódott fel a tetőajtó. Mélyvönású fiatal arc emelkedett ki keretéből. Körülnézett, s mikor meglátta, akit keresett, a szikomorfa-lépcsőről kilépett a tetőre, majd csöndesen eresztette vissza a csapóajtót. Nem akarta megzavarni mesterét, aki a tetőterasz sarkában állt, s akinek csak a hátát látta. A tető korlátjának támaszkodott és várt. Keze idegesen remegett, ahogy karját összekulcsolta mellén, hogy sietéstől fölkhavart zihálását leszorítsa. Gamáliel még mindig nem mozdult. A szokatlan korai szürkületen keresztül a koponyák hegyének kopár szikláit felé meredt. Imaköntösének bojtjai és hófehér szakállja egybefolyt a sűrűsödő árnyak alatt.

Az ifjú nem bírta tovább. Rabbóni! – szólalt meg, s hangja fojtott izgalommal ütődött Gamáliel messzejáró gondolataihoz.

Az öreg írástudó lassan megfordult. Úgy szólalt meg, mint aki mindent tud.

– Vártalak, Saul.

Egy pillanatig süket csönd feszült közük.

A tanítványnak meglepetten rebbent mesterére a tekintete: hiszen nem sokkal ezelőtt még mindenre gondolt, csak arra nem, hogy idejön. Az pedig őt nézte, kifürkészhetetlen, olajosfényű szemével – de Saulnak az volt az érzése, hogy messze átnéz fölötte.

Szinte lehelletszerűen érintette a kérdés a megzavarodott tanítványt.

– Jézus?

Az gépiesen bólintott, de látszott rajta, hogy torkát ezer mondanivaló és ugyanannyi kérdés szorongatja, csak nem tudja, hol kezdje el.

– Meghalt? – csapott le kavargó gondolataira a kérdés. De Saulnak úgy tetszett, mintha több lett volna benne az állítás, mint a kérdés.

– Nem tudom: lehet, hogy azóta már meghalt. Nem maradtam ott. – Hangja elfulladt. Tekintete messzerévedt, mintha újra látná a diadalomban fölcsapzott tömeget, s fölötte egy szempárt. Gamáliel nekitámaszkodott egy ekesen kivert, korlátot tartó cédrusoszlopnak. Várta, hogy tanítványa tovább beszéljen. Az még mindig emlékeivel küszködött és nem látta, hogy Gamáliel ujjai idegesen dobolnak bő ruháját összefogó széles övén.

Végre kitört Saul. Hadarva rázta ki magából a mondatokat:

– Még sohasem láttam ilyesmit. Nem is tudom, mért mentem el. Tulajdonképpen nem is oda készültem, csak elsodort a tömeg. Iszonyú lehetett így szétfeszítve belefagyni a halálba. És a csöcselék hogy üvöltött. Némelyik majd esztét vesztette, úgy átkozódott. Jézust pedig csúfolták és köpdösték, míg egy százados szét nem vágott közöttük. Azt mondták, kapernaumi. A legjobban Jézus bírta. A másik kettő már félholt volt, ő még mindig az átkozókat nézte. És hogy nézett. – Saulnak elcsuklott a hangja. Kezével halántékához kapott, mintha az emlékek tüzes abroncsai szorítanák, aztán rekedten bugyborékoltt belőle tovább a hang: – Úgy nézett, mintha nem is ő

Gulácsy Lajos: Golgota (1912)

lenne a keresztfán, hanem mi. Rabbóni! Ha láttad volna azt a szomorú arcot, sose felejt... Elakadt. Mesterére nézett és torkán szorult a szó.

Gamáliel kitért szeméből mintha a kereszten szenvedő szomorú szeme nézett volna rá. Ilyennek még sose látta mesterét és megzavarodott.

– De hát... tulajdonképpen miért is..., nem lehetett volna... szükséges volt ez?... – kuszálódtak össze szájában a szavak. – Hiszen te ott voltál, Rabbóni, a sanhedrinben. Te ismerted. És halottad is. Hát nem volt semmi mentsége? Én ismerlek, Rabbóni. Tudom, hogy ha csak egy lehetőség van, Te megmented, mert igazságos vagy és tisztaszívű. Simon rabbi fia és Hillel unokája mindig keresztülvitte az akaratát. Vagy talán Kajafás?...

Gamáliel összezerezzent. Feje mellére csuklott.

Saul a szokatlan, korán lezúduló sötétségben már nem látta jól az arcát, csak nehéz lélekzetét hallotta tisztán.

Feleletet nem kapott. És nem tudta, most mit csináljon. Beszéljen-e vagy hallgasson?

A Refáim felől hirtelen villámlás cikázta be a sötétséget. A fák végigborzongtak. Érezték a vihart. S a fürgeteg már a Jósáfát völgye felett táncolt.

Új villám világította meg a tetőt. De ez már éles csattanásban folytatódott. Saul egy pillanatig mintha látta volna, hogy Gamálielnek ráng a válla és a tenyerébe temeti arcát.

Újra csönd lett. Nyomasztó, vihartól reszketős csönd. Saul nem merte megszólítani mesterét. De nem akart még elmenni se. Hiszen azért jött ide, tanítómesteréhez, hogy feleletet kapjon egy fojtogató kérdésre, ami ott, a koponyák hegyén torkonkapta s amitől nem tudott és nem tud szabadulni.

Távolról mintha fölmarajlott volna valami.

A vihar? Vagy már jön lefelé a tömeg a Golgotháról?

– Itt vagy, Saul?

Olyan tompán hangzott a kérdés, hogy megborzongott tőle. De aztán újra kigyúlt:

– Rabbóni, ugye, hogy a sanherdinnnek és Pilátusnak el kellett itélni azt az embert!?

A vihar már a kert fáit markolászta. A föld is remegni kezdett. Saul ijedten kapott a tetőkörláthoz. Rohanó emberek sodródtak végig az utcán. Valaki rekedtre-rémülten ordította: a Gihon kicsapott medréből, a Siloe hullámai az égig érnek!

Saul megragadta Gamáliel karját. Szinte sikoltotta:

– Rabbóni! Mondd! Rabbóni! Ugye, hogy meg kellett halnia annak a názáretinek!?

Gamáliel halálos fáradsággal emelte Saul válláig kezét – aztán rátette. Szinte egész súlyával ránehezedett, mint aki támaszkieköt keres. Majd, mintha valahonnan, nagyon-nagyon messziről felelt volna – megszólalt:

– Eredj, fiam! Jézusnak meg kellett halnia.

Saul letámolygott a lépcsőn. Kibotorkált az utcára. Olyan sötét volt, hogy alig látott egy lépést.

Valaki nekirohant és hideglelősen arcába vacogott: a nagytemplom kárpitja kettéhasadt.

És kövér cseppekben megeredt az eső...

IFJ. GYÖKÖSSY ENDRE, 1944

DSIDA JENŐ Golgotán

Tépdő szeg van a betűben, dalban,
a zengő nőta zord fakereszt –
Meghívogatnak csökosan, némán
s halni kívánva ezen a szép fán,
és sóvár szívem el nem ereszt.

Keveset jártam, mégis lankadtam,
s dőlni szeretnék valahová –
Érdes bitóhoz simulva mennék,
ha fájna is, de rajta pihennék,
csukott pillákkal nagyon soká.

Furcsa vágyamat magam csodálom!
minek is tövis homlokomon?
Nagyon zokogva, nagyon szeretve
borulok rá a kemény keresztre,
s szálkás derekát megcsókolom.

Vedd, Sorsom, vedd a súly-kalapácsot
csendüljenek a dalos szegek:
mielőtt az éj fátylót vetné,
ritmussal törd a csontomat ketté,
s rímekbe halkult halott legyek!

Szépen szeretem ezt a világot,
azért teszek most ilyen nagyot:
mindent adva és semmit se kérve,
fájdalmas szépen meghalok érte, –
de harmadnapra – feltámadok!

1924

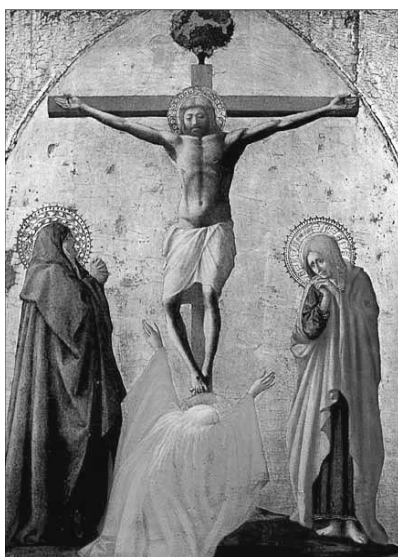
RÉSZLETEK KÁLVIN JÁNOS IGEHIRDETÉSÉBŐL

A húsvét hajnali asszonyok

(Olvasandó: Mt 28,1-8) „Első pillantásra talán különösnek találjuk, hogy az Úr Jézus először az asszonyoknak, s nem a férfitanítványoknak jelent meg. Így akarta bizonyossá tenni feltámadását? Meg kell gondolnunk, hogy vajon ezzel nem akarja-e megvizsgálni hitünk alázatát. Ugyanis nem lehet emberi bölcselkedésre támaszkodnunk, hanem teljes alázattal kell elfogadni azt, amiről tudjuk, hogy Ő tőle jön.

Másrészt egész bizonyosan meg akarta inteni a tanítványokat, amikor asszonyokat küldött oktatásukra. Az a tanítás ugyanis, amit az asszonyok az Úr szájából vettek, a tanítványoknak szinte mit sem használt a legjelentősebb pillanatban. Hiszen szétfuttak, elhagyták Mesterüket, és egészen betöltötte őket a félelem. Mi maradt meg abból, hogy három éven át közvetlenül Isten Fiának az iskolájába járhattak? Az ilyen hanyagság megérdemli a kemény fenyítést, hiszen mindazt az ismeretet, amire korábban szert tettek, szinte lábbal taposták és eltemették a nehéz pillanatokban a férfitanítványok. De az Úr Jézus nem akarta őket kemény büntetéssel megbüntetni, s hibájukat nagyon is enyhe, szelíd módon próbálta helyretenni: ezért hát nőket, a húsvét hajnali asszonyokat tette tanítónőjükké. Eredetileg arra választotta ki a tanítványokat az Úr, hogy az evangéliumot hirdessék az egész világon (ők voltak az egyház első doktorai). Ám mivel olyan könnyelműen megfélekedtek erről, s szinte halottnak látszott a hitük, ezért kellett őket eljuttatni arra a felismerésre, hogy Urunknak, Jézus Krisztusnak egyetlen szavára sem bizonyultak méltónak. Ezért kellett tehát nekik az asszonyokhoz fordulniuk, míg be nem látták hibájukat. Jézus Krisztus korábbi állapotukba kellett visszahelyezze őket, s ezzel még nagyon is kegyelmes volt hozzájuk. Ezzel mi mindnyájan figyelmeztetést kapunk, hogy az Istentől küldött biznyságtételt s biznyságtévőket fogadjuk el, még akkor is, ha a prédikáló személyek alacsonyabb rangban vannak, mint egykoron az asszonyok, esetleg senki sem veszi őket semmibe és közszájon forog a nevük, rossz a hírük. Amikor valaki apává lesz, vagy valamilyen közhivatalra megválasztják vagy kinevezik, akkor annak, amit tesz, meg kell felelnie a közbizalomnak. Ekkor senki sem fog ellentmondani egyik vagy másik dolgában, hiszen jól gyakorolt hivatala tiszteletet vált ki az emberekből. Vajon Istennek ne lenne több előjoga ehhez, mint a földi uraságoknak? Nem Ő határozza meg tanúinak a látását, akiknek üzenetét éppen ezért kellene minden ellenkezés nélkül elfogadnunk? Nyilván ennek így kell lennie, ha nem akarunk Isten elleni lázadókká válni...

Az ember itt is azt látja, milyen tiszteletudóak voltak ezek az asszonyok a mi Urunk Jézus Krisztussal, hiszen Őt Mesterüknek tekintették, jóllehet halála miatt még bennük volt a riadalom. Ebből azt is feltételezhetjük, hogy Isten Igéjének a gyökerei megmaradtak bennük. Annak ellenére, hogy hitük gyenge volt, mégis a sírnál az Úr Jézus Krisztust keresték. Nyilván volt bennük egy adag tudatlanság is, amit nehéz elnézni. Hiszen Léleekben felülemelkedhetek volna a dolgokon, várhatták volna a fel-

Masaccio: Keresztrefeszítés

támadást, mivel ezt maga Jézus ígérte meg nekik, sőt kifejezetten a harmadik napra utalt már korábban. De annyira el voltak képedve, hogy a lényegét nem őrizték meg, nevezetesen: hogy az Úr Jézus Krisztus le fogja győzni a halált, mert nekünk üdvösséget és életet akart hozni. Ez ugyanis a lényegek lényege, ami nélkül az evangélium semmi sem lenne (amint Szent Pál mondja az 1Kor 15,7-ben), de a hitünk sem érne semmit. Így hát ezek a szegény asszonyok, szeretetük ellenére, amivel Isten Fián csüngtek – s bár azt is tudták, hogy a nekik is prédikált evangélium Isten megbízható igazsága –, mégis teljesen összezavarodtak és megkeveredtek, olyannyira, hogy először fel sem fogták, hogy feltámadott az Úr. Ezért mennek illatos szereikkel a sírhoz. Nyilván kifogásolható a magatartásuk. De cselekedetük mégis kedves Isten előtt, családásukat is megérti, s azon igyekszik, hogy a helyes útra vezesse őket. Ezért, ha az Úr elfogadja cselekedeteinket, ezzel nem szabad abban tetszelegnünk, hogy az elfogadást mi érdemeltük ki. Nem, pontosan ellenkezőleg, tiszta jóságából fakad az, amikor Ő jónak mondja azt, ami értéketlen volt korábban...

És mi ma szintén bizonyosak és biztosak lehetünk a feltámadás dicsősége felől, mivel ez megjelent feltámadott Urunkon. Így aztán a mi Urunk Jézus Krisztus feltámadásának és sírjának jó illatát láthatjuk mind a mai napig terjedni, oly' annyira, hogy ez még meg is elevenít minket. Mi következik ebből? Az, hogy Őt többé nem a sírban kell keresnünk, amint ezek az asszonyok tették. Gyengeségükből és tudatlanságukból tanulunk kell. Azaz: felfelé kell törekednünk, ahová Ő maga hívott és helyezte is minket. Megmutatta nekünk az odavezető utat és megmondta, hogy azért szerez tulajdont a mennyei Királyságban, hogy nekünk ott helyet és thontot teremtsen, ha Őt ott keressük hitünkkel.

De azt is meg kell jegyeznünk, amit Szent Máté még hozzáfűz, ő ugyanis azt mondja: az angyal megjelent, s úgy megijesztette az öröket, hogy ők majd halálra váltak. Az asszonyok is csaknem ennyire megrémültek, de az angyal segített rajtuk, s ezt mondta: Ne féljete, ti a megfeszített Jézust kerseitek, Ő feltámadott, nincs itt, amint meg is mondta. Láthatjuk tehát, hogy Isten ezeknek az asszonyoknak a szeretetét és gondoskodását elfogadja, de azonnal helyre is teszi, mégpedig az angyal szavával. Ez Isten páratlan jósága, ami abban is látszik, hogy tökéletlen szolgálatunkat is elfogadja, jóllehet ezt el is utasíthatná. Azt is elfogadja tőlünk, aminek nem sok értéke van, amint az apa gyermekeitől szívesen elfogad olyan dolgokat, amiknek szinte semmi értékük sincs. Azt kell mondjam, ilyen jóságos irántunk Isten. Másrészt viszont azt szeretné, ha hibáiban senki sem érezné jól magát és nem is tetszelegne önmagának. Így az angyal a tökéletlenséget az asszonyok részéről mégis kiigazítja.

A szövegben említett félelem rossz és el is kell vetni, mivel ez semmi más, mint az asszonyok nyugtalansága és tévedése. Ahogy az angyalt látják, és beszélni hallják, olyan, mintha álomban történe ez. Itt megjegyezhetjük: ebből kiderül, hogyan is dolgozik bennünk Isten. Bizony szinte észrevétlenül, amit gyakran észre sem veszünk, s nem is tudjuk, hogy most előbbre jutottunk vagy sem. A tudatlanság olyan bennünk, mint azok a felhők, amelyek elveszik előlünk a tiszta kilátást, s ekkor egy csomó bebeszélte dolog kezd el piszkálni, nyugtalanítani minket. Azaz: Isten mindennemű tanítása hiábavalónak tűnik, mégis valami homályos sejtelem támad lelkünkben arról, hogy Isten munkáját a szívünk mégis csak érzékelheti. És még ha csak picinyke kegyelem jutna is nekünk, ne csüggedjünk, hanem kérjük Istent, hogy a kicsiny, jelentéktelennek tűnő kezdetet fejlessze tovább, hogy felrázzon minket, és bizonyossá tegyen, hogy eljutunk a tökéletességre, amitől a jelen pillanatban ugyan még messze vagyunk...".

ŐRZŐK A STRÁZSÁN

Szemléletváltás kell a megmaradáshoz

A modern 21. században nagy érték az őszinte, önzetlen, segíteni akaró és szeretetet sugárzó munkatárs. Tóth Zsigmond hegyközsztári presbitert ilyen embernek ismerem. Több éve a Harangszó külmunkatársa, a Presbiteri Szövetség sajtóreferense.

– Mielőtt a jelenről beszélném, szóljunk a múlttól is. Meséljen családjáról, szülőfalujáról, hiszen hosszú út vezet a jelenig.

– Nem vagyok tösgyökeres hegyközsztári, az érmelléki Albisról kerültem a Hegyközbe. Gyermekkorom egyik kedves és jelentős embere Váradi Józsi bácsi, akkori lelkipásztor volt, aki szigorúan vette a vallásórákat, ha a gyerek nem járt rendszeresen vallásóra és konfirmációi előkészítőre a következő szombatra dupla adag tanulni valót kapott. Amilyen szigorú volt, olyan nagy volt a szíve is, szeretete is minden gyerek.

Iskolai tanulmányaim a megyeközpontba szölytöttak, ahol szinte gyermekként megismerkedtem feleségemmel, 1976-ban, hat év udvarlás után összeházasodtunk. Szerelmünk gyümölcsként született meg fiú gyermekünk, 1977 karácsonyának ajándékaként.

Harminchat éve vagyok hegyközsztári lakos, úgy érzem elfogadtak, befogadtak az emberek. Sokan fordulnak hozzám, a mai napig is ügyes-bajos dolgaikkal.

– A hegyközsztári gyülekezet presbitereként mi az a szolgálat, amelyben segíteni igyekszik a helyi eklézsiát?

– Elsősorban szervezésben, pályázatírásban, presbiterképzésben próbálom kivenni a részemet és segíteni az egyházközszéget, amennyiben eröm és egészségem megengedi, ami sajnos, így az idő múlásával egyre kevesebb, de Isten segedelmével, kitartással mindig új erőt kapok a munkához.

Több évvel ezelött elindítottam egy gyülekezeti lapot Fénysugár néven, amely havonta jelenik meg, s úgy látjuk a lelkipástorral, hogy szeretik a gyülekezet tagjai.

Megpróbállok ott lenni minden olyan eseményen, rendezvényen és munkát vállalni, amely a közöszségünk összetartását hivatott szölyálni. Meglátásom szerint nagyon fontos az ökümenia, eljárni egymás templomaiba, rendezvényeire, megismerni egymás szokásait, vallását.

– Hogyan kezdött a sajtóban való tevékenysége, illetve mi az, amit sikerélményként tart számon ezen a területen?

– A sajtóban való tevékenységem a világi médiában kezdött, a tíz évvel ezelötti leszázalékolásomat követően. Ez azzal jár, hogy fizikai munkát egyáltalán nem szabad

Tóth Zsigmond szerint jobban oda kell figyelnünk az emberek lelkiületére

végezzek. Ekkor jött az ötlet, mi lenne, ha a faluban történt eseményekről tudósítanék a világi sajtóknak. Ezt követően honlapokat kezdtem szerkeszteni. Mindez azzal bővült az elmúlt évek során, hogy immár kiléptem a Hegyközbe, így ahol csak megfordulok és úgy érzem, hogy az eseményt érdemes megosztani a kedves olvasókkal, azt megírom.

Az egyházi eseményekről egyházi újságban ildomos tudósítani, így kerültem a Harangszóhoz. Talán ez a legnagyobb sikerélményem is, hogy évek óta külmunkatársa lehetek egyházkerületünk gyülekezeti lapjának, és nemcsak itthon ismerik írásaimat, hanem a határon túl is. Hogy ne csak firkásznak tartsanak, 2010-ben elvégeztem egy médiaismereti szaktanfolyamot is.

– A magánember, a presbiter és az újságíró után a PSZ-vezetőt kérdezem. A Presbiteri Szövetség ügyvezető elnökekeként mit szeretne elérni e szerepkörben?

– Elsősorban a jobb kapcsolatok kiépítését a gyülekezetekkel, presbitériumokkal, de amit nagyon fontosnak tartok: a lelkiész társadalommal is. Megértetni, hogy mi nem ellenük jöttünk létre, hanem értük. Arra kérünk minden szölytársunkat, hogy minden esetben, a közöszség érdekeit szem előtt tartva, a lelkiessel szoros együttműködésben dolgozzanak, kerüljék a konfliktus helyzeteket, próbáljanak kompromisszumos megoldásokat találni a már kieleződött helyzetekre és nem utolsó sorban a tisztázatlan helyzeteket orvosolni.

Tudomásul kell venni, hogy a lelkipástorok és a presbiterek nem versenytár-

sai egymásnak, hanem szölytársai és testvérei az Úr szölygálatában.

Azzal tisztában vagyunk, hogy nem minden presbiterünknek vannak meg a kellő bibliai ismeretei. Ennek ellensúlyozására presbiterképzéseket tartunk, főleg kistrégiókban, de ami az egyik legfontosabb, hogy lelkiészaink rendszeresen megtartják a presbiteri bibliaórákat, és legtöbb helyen felváltották a presbiterképzéseket is.

– Hogyan látja az egyház helyzetét 2012 elején? Mi az, amire nagyobb odafigyelést kellene fordítanunk?

– A nagy demokrácia, amely hirtelen nyakunkba szakadt olyan szabadságot szabadított fel, melyet nem tudtunk kiaknázni kellőképpen, főleg a tapasztalatlanságunk miatt. Sok egyházközszégekben komoly munkába fogtak, és az elsődleges szempont a gyülekezetépítés volt, míg a legtöbb helyen inkább az anyagiakat tartották fontosabbnak, de sajnos ez sok esetben így van a mai napig is. Az elmúlt ötven esztendőben az egyházellenes rezsim mindent megtett annak érdekében, hogy a magyar történelmi egyházainkat lerombolja, úgy anyagiakban, mint lelkiületben. Példa erre az egyházi vezetők, lelkipástorok bebörtönzése, egyházi javaik elkobzása. Így természetes, hogy a rendszerváltást követően mindenki arra törekedett, hogy visszaszerezze az elkobzott javakat, felújítsa a templomot, parókiát, egyházi épületeket, de mindezek kárára elmarad a gyülekezet építése.

Tisztában vagyok azzal, hogy a gyülekezetek fogyása szerte a világban ismert jelenség, ennek demográfiai okai éppúgy vannak, mint egyházi okai, de vajon a magyar református egyházunkért mit teszünk, amikor ezzel a ténnyel szembesülünk?

Jobban oda kell figyelnünk az emberek lelkiületére, nagyobb gondot fordítsunk a lelki ápolásra, magyar református identitásunk fennmaradására, mert ezzel az ütemmel arra a sorsra jutunk, mint nagyon sok nyugati államban, hogy az egyházak nem tudják fenntartani magukat, mert a gyülekezet elpártolt tőlük. Ezt mindenképp meg kell akadályozzuk, amíg nem késő, ehhez azonban szemléletváltásra is szükség van.

– Elégedett embernek tartja magát?

– Az ember sohasem lehet teljes mértékben elégedett, mert ha kijelenti hogy ő elégedett, akkor már nincsenek céljai, jövőbeni tervei, megvalósításra váró dolgai. Természetesen én is, mint más, van amivel elégedett vagyok, nagyon sok mindenben pedig nem vagyok az.

Végül arra szeretném felhívni gyülekezeinket, hogy maradjanak és legyenek továbbra is református újságunk, a Harangszó hűséges olvasói, hiszen ez a mi lapunk, református identitásunk egyik fontos megjelöltője.

F. T.

TALLÓZÓ

Határon túli reformátusok a Presbiterben

Erdélyben és a Partiumban is számos presbiter testvérünk kezébe eljut a Magyar Református Presbiteri Szövetség Presbiter című, kéthavonta megjelenő lapja. A két lap közötti együttműködés jegyében ezentúl ismertetjük az anyországi folyóirat friss számainak beharangozóit. A szerk.

Erdélytől Hollywoodig, Kárpátjától Délvidékig terjed a Magyar Református Presbiteri Szövetség lapjának horizontja a 21. évfolyam első számában.

A nyitó oldal színes képei között Isten ősz papja, az öt éve elhunyt dr. Csiha Kálmán erdélyi püspök tekint ránk szelíd mosollyal, versét *En hiszem* címmel közli a lap. „Kérjetelek, keressetek, zörgessetek!” felszólítás az indító mondata Csúry István királyhágómelléki püspök újví elmélkedésének.

Alig lapozunk egyet, máris Wass Albert gondolataival szembesülünk. Még a Magyar Presbiter rovat is, melyet dr. Kis Domokos Dániel gondoz, Erdély költő szülőltjére, a 125 éve földi útra indult Áprily Lajosra emlékeztet az írás, s alkotása, az „Egyetlen vers”. A hollywoodi református presbiteri konferenciát idézi fel Nagy Bálint amerikai esperes írása.

Három egyházi lap is bemutatkozik, a délvidéki szép, színes magazin, a Református Élet, a felvidéki Deregnőn 19 év óta Csoma László gondozásában szerkesztett Református Újság. A királyhágómellékiek névű lapjának, a Harangszónak Presbiter rovatát Fábrián Tibor lelkipásztor-főszerkesztő mutatja be. Fontos kérdésekre fogalmazza meg válaszaikat fiatalok a „Mít jelent Kárpátján reformátusnak lenni?” című válogatásban. Megismerkedhetnek az olvasók Csúry István püspök közleményével is, amiben a január 21-i budapesti békemenet támogatására hívott fel. Jó fordulat Erdélyben címmel hoz hírt a kolozsvári székhelyű egyházkerületi honlap jelentése a sepsiszentgyörgyi Székely Míró Kollégium egyházi tulajdonjogának bírósági elismeréséről.

A záró oldalra is fajsúlyos anyagok kerültek: a Szövetség elnökségének testvéri levele dr. Orbán Viktor miniszterelnökhöz és Kálvin újví imája, meg a médiabójt Németországban bevezetett követendő kezdeményezéséről szóló híradás. Jelentkeznek a szokásos rovatok is. Az Ige körülben dr. Viczián Miklós evangéliumi tanítása olvasható az országszerte megújult presbiteriumok tagjaihoz.

Nyitott szemeszel rovatában Kövespataki László a bomló házasságokról, a Presbiter könyvespolcára rovatban d. Szabó Dániel a cigánymisszió történetének egy-egy fejezetéről Kopasz Jenőné Ancika által írt Igaz-

gyöngyöt találtam c. könyve ismertetőjében megragadó példákat emel ki. Ugyanő köszönti a Kálvincsiillag című lapot, bemutatva a legutóbbi szám valóban gazdag kínálatát, amiben ismét két kiváló erdélyi szerzőpáros, dr. Kozma Zsolt ny. teológiai professzor és Venter Miklós, a Királyhágómelléki Presbiteri Szövetség főtákará vezetői felgondolatait a presbiteri tiszt és az egyetemes pap-ság elve témakörben.

Interjú-rovatunkban Farkas Márta kérdezi példás alapossággal dr. Nagy Sándor főgondnokot, egyházunk zsinatának korábbi világi elnökét, aki villamosmérnöki és irányítástechnikai tudásából summázott válságkezelő felvetéseit igei összefüggésekbe ágyazva osztja meg velünk elgondolkodtató, egyben cselekvésre sürgető módon. Dr. Papp Vilmos igeismeretünket mélyítő újabb írása Azt olvastam a Bibliában címmel kelti fel figyelmünket, ugyanő szellemi hidat épít 1517-2017, a reformáció indulásának és 500. évfordulójának dátumpilléreire, s hazai reformációtörténetünk évszázados léptékű eseményeivel támasztja alá művészes építményét. Mikó László folytatja a 4-es körteremben betegként végzett missziói szolgálatáról szóló lelki beszámolóját.

A főszerkesztő külön helyen mond köszönetet püspököknek és főgondnokoknak, akik a lapot 20. jubileumi évfolyama oldalain a Kárpát-medencéből köszöntötték. Önkéntes Telefonos Jogsegélyszolgálat indulásáról kapunk hírt, amit dr. Petneházi Zsigmond, a békési egyházmegye jogtanácsosa vállalt. Augustinus gondolatait osztja meg velünk Apostagi Zoltán írása az Aprópóban, Millisits Máté pedig egy hazai Kálvin-ábrázolást mutat be. Ehhez a számhoz négyoldalas különnyomatot is mellékeltek, amelyben a március 10-i évi rendes közgyűlés meghívója mellett a Felügyelő Bizottság jegyzőkönyvének és a határozati javaslatoknak a sokrétű információiba pillanthatunk be.

Aki kézbe veszi a lapot, nem marad érintetlen annak sokrétű, üzenetekben gazdag tartalmától. Vegyük hát és olvassuk!

B.L.

MAGYARNAK LENNI (7)

„Harci zajban született”

A Duna kanyarban, Visegrádon volt az „idegen” uralkodók uralmi központja: Károly Róbert, Nagy Lajos, majd Luxemburgi Zsigmond is ebből az erőközpontból alakították Magyarországot sorsát. Esztergom viszont a katolikus Magyarország spirituális centrumaként sugározta szerte az evangéliumi szellemet a Szűzanya oltalmába ajánlott országban.

Zsigmond uralmát követően zavaros török „présű” idők következtek, s a Hunyadiak uralmával a nemzeti királyság újra testet öltött.

Hunyadi János 1440-ben Marosszentimrénél legyőzte Mezőid bég 3000-es seregét, majd visszafoglalta a Vaskapunál Szendrő várát tőlük, így karrierje felfelé ívelt. Szörényi bán, erdélyi vajda, majd Magyarország kormányzója lett a későbbi nagy „törökverő”.

1453-ban az oszmán törökök elfoglalták Konstantinápolyt, 1456. júliusában II. Mohamed serege Nándorfehérvárra tört, ahol vereséget szenvedett Hunyadi kereszties hadaitól. II. Mohamed Thúröczy János krónikája szerint: „... sok kürt és sok dob hangjának kíséretében nagyon vidáman jött, szomorúan, az éj csendjének leple alatt gyalázatosan futott el.”

Hunyadi pestisben halt meg a július 22-i események után, de mindmáig a déli harangszó emlékeztet a bő félévezred előtti diadalra.

Bonfini leírása szerint Hunyadi Mátyás, a nagy viador, János fia: „Harci zajban született, táborban növekedett, s katonák sátraiban fejlődött.” Huzavonásan került trónra, amit Szilágyi Mihály kormányzó „mozgatott”, így 1458. januárjában a Rákos mezején kiáltották ki királlyá. A koronázásra Szekesfehérváron 1464. március 29-én került sor.

Az igazságság, de kökemény Mátyásnak el-évülhetetlen érdemei: képes volt megvédeni a török „áfiuntól” az országot. Pozsonyban és Budán hozta létre az egyetlen együtt a híres Corvina könyvtárat (amiben segítette Vitéz János váradi püspök, majd esztergomi érsek, s ennek unokaöccse, Janus Pannonius költő). A reneszánsz eszméi nápolyi felesége, Beatrix által (is) tért hódítottak magyar földön. Visegrádot az újjászületés eszmeisége alapján építette újjá.

Híres volt Mátyás „Fekete Serege”, amely jórészt aragóniai zsoldosokból állt 28.000-es létszámmal, akikkel még Bécsen is diadalt vettek, „nyögte Mátyás bús hadát Bécsnek büszke vára” (Heltai Gáspár).

Országh Mihály nádor 26 évig volt Mátyás jobbkeze, s nyilván ez is segítette az „igazságság” város-, országvédelmi és építési terveiben. Támogatta a céhes városokat, mint szülővárosát – Kolozsvárt. 1486-ban létrehozta az Universitas Saxorumot, mely a szászoknak autonómiát adott.

Mindent egybevetve Mátyás 1490-ben egy egységes, fejlett országot adott át az utódoknak, s azóta is járja a szállóige: „meghalt Mátyás, oda az igazságság”. Lehetséges, hogy hasznosabb lenne Mátyás szellemének, igazságának „előbányásza”, mint az örök sírás-rívás magunk teremtette „sorsosságsunk” felett?

BOROS J. ATTILA

✿ **KETTŐS NŐSZÖVETSÉGI ÜNNEP ERDŐGYARAKON.** Világszerte minden esztendő március első péntekén a keresztyén nők összegyűlnek imádkozni, hogy egy-egy ország asszonyainak kéréseit közös imádságban tárják a gondviselő Isten elé.

A Bihari Református Egyházmegye Erdőháti körzetének gyülekezeteiből (Tenke,

A Sinka Piroska erdőgyaraki nőszövetség tagjai, Hurguly György helyi gondnok és Tóbiás Emőke vendég lelkipásztor társaságában

Árpád, Nagyszalonta, Mezőbaj, Tamáshida) március 2-án Erdőgyarakra érkeztek a református nőszövetségek képviselői, mintegy hatvanan, hogy Tóbiás Tiborné Csiki Emőke Nagyváradi-velencei segédlelkész úri bevezetője után közösen imádkozzanak a malajziai keresztyén nők imatémája alapján: Győzedelmeskedjen az igazság!

Az együttlét végén a vendégek megtekinthettek három diakép sorozatot, melyek Malajzia földrajzi, etnikai, kulturális és vallási sokszínűségét mutatták be, valamint a házigazda nőszövetség tagjainak ötletes előkészülete folytán malaj édességet: kókusztejből főtt rizset (wajjik) és sült banánt ehettek, illetve gyömbéres árpalevet ihattak.

A különleges alkalom kettős ünneppé lett az Erdőgyaraki Református Nőszövetség életében, mert felvette a valamikor a nagyszalontai „fekete bojtár” Sinka István erdőgyaraki származású feleségének nevét.

FÖLDESZ MÁRTA erdőgyaraki lelkes, a Sinka Piroska Nőszövetség jegyzője

✿ **PÁLYÁZATI FELHÍVÁS: ÖTVENHATODIK '56.** A Zilahi Református Gyülekezeti és Presbiteri Szövetség az 1956-os forradalom és szabadságharc ötvenhatodik évfordulójára pályamunkát hirdet a Zilahi Református Nagytemplom kertjében (450006, Zilah, Bercsényi /A. Saguna/ u., 7. sz.) felállítandó kopjafa elkészítésére.

Azon szakértelemmel rendelkező kivitelezők jelentkezését várjuk, akik minőségi

referencia munkákkal, megbízhatósággal szavatolják a felállítandó emlékhely méltóságát.

A pályamunkának tartalmaznia kell a kopjafára vonatkozó adatokat (milyen fából készül, magasság, szélesség, mélység, technikai kivitelezés módja: rögzítés, kezelés, stb.), illetve a kivitelezési idő és munkadíj teljes összegét.

Jelentkezés és folyamatos, benyújtási határidő: 2012. április 15. Jelentkezni: levélben Parohia Reformată Zalău, 450006 Zalău, str. A. Șaguna, 7., vagy e-mail-ben: zilahbelvaros@yahoo.com lehetséges.

A ZILAHI REFORMÁTUS GYÜLEKEZETI ÉS PRESBITERI SZÖVETSÉG ÜGYINTÉZŐ TANÁCSA

✿ **VÉGLEGESÍTETTÉK AZ ERDÉLYI GYÜLEKEZET EGYHÁZI STÁTUSZÁT.** Kedves Gyülekezeti Tagjaink, Erdélyiek, Barátaink! Az Erdélyi Gyülekezet elnöksége örömmel jelenti be, hogy február 27-én a parlament döntött arról, mely egyházak esetében véglegesíti az egyházi jogállást, és ezek közé sorolta az Erdélyi Gyülekezetet is.

Ez a döntés a korábbi közjogi helyzet fennmaradását jelenti, és természetesen nem érinti azt sem, hogy a gyülekezet a Királyhágómelléki Református Egyházkerülethez tartozik. A parlamenti döntés azonban nagy elismerése annak a két és fél évtizedes szolgálatnak, amely a '80-as évek menekültsegítő missziójával kezdődött, folytatódott a gyülekezet hivatalos létrejöttével, majd csatlakozásával a Királyhágómelléki Egyházkerülethez, a Reménység Szigetén karitatív és kulturális központ kialakításával annak számos munkaágával, „másfél templom” felépítésével, és mindazzal a szolgálattal, amit a gyülekezet a Magyarországon élő erdélyiekért és a határon túli magyarságért végez.

Megköszönjük mindazok támogatását, akik aláírásukkal vagy bármilyen más módon segítettek, hogy ez a döntés megszületessen, és Isten áldását kérjük gyülekezetünk jövőjére.

DR. ZALATNAY ISTVÁN lelkes, LOVAS JÓZSEFNÉ főgondnok

IDÉZŐJEL

„A kereszt matematikai műveletek jele, összead Istennel, megsokszorozza erőmet a vele való kapcsolatban, de megállásra is hív, mint a vasúti átjárót jelző tábla keresztje, vagy éppen megemel, mint a kották keresztjei. Ha megismerem a keresztet, megismerem az életet is – a kívülről kivevő eszköz, de nekünk maga az élet.”

BERKESI GÁBOR

✿ **REFORMÁTUS RÁDIÓMŰSOROK.** A nagyváradi Harangszó rádióműsor minden szombaton, a Partium Rádióban hallgatható, déli 12 órától. Szerkesztő: Szabó József Levente. A szatmári református rádióműsor délután 6 órától hallgatható a City Rádióban. Szerkesztő: Rácz Ervin.

A Református félóra rádióműsor pénteken délelőtt 10,30 órától kezdődő műsora a Partiumban, míg a vasárnap 19,30 órától kezdődő ismétlés egész Erdélyben hallgatható, a Mária Rádió hullámhosszán. Szerkesztő: Veres-Kovács Attila.

A világ központi szereplője...

Egy kis faluban született, egy vidéki asszony gyermekeként.

Egy másik faluban nőtt fel, ahol harmincéves koráig ácsként dolgozott.

Ezután három évig vándorprédikátorként élt. Sohasem írt könyvet. Sosem vállalt közhivatalt.

Sohasem volt családja vagy otthona. Nem járt egyetemre.

Sohasem utazott 300 kilométernél messzebbre az otthonától. Nem ért el semmit, amit általában a nagysággal szoktak azonosítani.

Nem volt más megbízólevele, mint saját maga.

Csak harminchárom éves volt, amikor a közhangulat ellene fordult.

A barátai elhagyták.

Az ellenségei elfogták és kicsúfolták a bűnvádi tárgyaláson.

Keresztre feszítették, két gonosztevő közé. És miközben agonizált, és azt kérdezte Istentől, hogy miért hagyta el őt,

kínzó sorost vetettek a ruhájára, az egyetlen dologra, amit birtokolt.

Amikor meghalt, egy olyan sírban temették el, amelyet egy barát adott kölcsön.

Húsz évszázad múlt el, és ma ő a világ egyik központi szereplője,

meghatározó tényező az emberiség fejlődése szempontjából.

Egyetlen hadsereg sem, amely azóta masírozott,

egyetlen tengeri flotta sem, amely hajózott, egyetlen parlament sem, amely ülésezett,

egyetlen király sem, amely uralkodott, sőt ezek összessége sem változtatta meg annyira az emberek életét,

mint ez az egyetlen élet.

(Forrás: világháló)

Harangszó

A Királyhágómelléki Református Egyházkerület gyülekezeti lapja
ISSN 1221 - 0323
Megjelenik kéthetente. Ára 1,50 lej.

Felelős szerkesztő: Fábrián Tibor. Szerkesztőségi titkár – olvasószerkesztő: Babes Arday Erika. Tördelőszerkesztő: Petrikó Ildikó. Külmunkatársak: Balázsné Kiss Csilla, dr. Csohány János, Kupán Árpád, Lőrincz Lóránd-Péter, Orbán Levente, Tóth Zsigmond. Szerkesztőség és levélcím: Harangszó, 410001, Oradea (Nagyvárad), str. Moscovei (Szilágyi Dezső u.) nr. 14. Tel.: 0259/416-067. E-mail: harangszo@yahoo.com. Honlap: www.kiralyhagomellek.ro, www.harangszo.blogspot.com. A terjesztés a lelkes hivatalkon keresztül történik. A lapban megjelent cikkek nem feltétlenül a szerkesztőség álláspontját tükrözik. Kéziratot nem örzünk meg és nem küldünk vissza. Készült a Királyhágómelléki Református Egyházkerület Szenczi Kertész Ábrahám nyomdájában. Felelős vezető: Wagner Erik.